

BÖLÜM 1

KAN İÇİNDE

Hayalet, Alice ve ben Chipenden'e dönüş yolunda Long Ridge'i geçerken üç av köpeği Pençe, Kemik ve Kan da heyecan içinde havlayarak hemen arkamızdan geliyordu.

Tırmanışın ilk bölümü keyifli geçmişti. Bütün öğleden sonra yağmur yağmasına rağmen şimdi, yaklaşan ilkbahara yaraşır şekilde açık, bulutsuz bir hava vardı ve insanı üşütmeyecek serinlikte esen rüzgâr saçlarımızı savuruyordu. Yürüyüş için harika bir hava, her şey ne kadar da huzurlu, diye düşündüğümü anımsıyorum.

Ancak zirvede bizi kötü bir sürpriz bekliyordu. Kuzeyde, tepelerin de ötesinde kopkoyu bir duman yükseliyordu. Görünüşe bakılırsa Caster yanıyordu. Yoksa sonunda savaş buraya kadar geldi mi? diye düşündüm korku içinde.

Yıllar önce düşman devletlerin oluşturduğu bir ittifak güneyde kalan topraklarımızı istila etmişti. O günden beri de eyaletlerin çabasına rağmen yavaş yavaş kuzeye doğru ilerlemişlerdi.

“Bizim haberimiz olmadan nasıl bu kadar ilerlemiş olabilirler?” diye sordu Hayalet sakalını sıvazlayarak, tedirgin olduğu her halinden belliydi. “Kesin duyulurdu; en azından bir uyarı gelirdi?”

“Denizden gelen istilacı bir grup olabilir,” dedim. Bu olasıydı. Düşman tekneleri daha önce de kıyıya yaklaşıp

sahil şeridindeki yerleşim yerlerine saldırmışlardı. Tabii şimdiye kadar Eyalet'in bu kesimi güvende olmuştu.

Hayalet başını iki yana sallayarak hızlı adımlarla tepeden aşağıya inmeye başladı. Alice de bana doğru endişeli bir şekilde gülümsedi ve biz de onun peşinden harekete geçtik. Hem asamı hem de iki çantamızı ben taşıdığımdan kaygan otların üzerinde ilerlemekte güçlük çekiyordum. Ama ustamın neye sıkıldığını biliyordum. Kütüphanesi için endişe ediyordu. Güneyden bazı yağma ve yangın haberleri gelmişti; hayaletlerin nesillerdir birbirine aktardığı kitaplarının güvenliği için endişe ediyordu.

Bense Hayalet'in yanındaki çıraklığımın üçüncü yılında hortlaklar, cinler, öcüler ve Karanlık'a ait bilumum yaratıkla baş etmeyi öğreniyordum. Günün büyük bölümünde ustam bana ders veriyordu, diğer önemli bilgi kaynağımsa bahsettiğim bu kütüphaneydi. Kesinlikle çok önemliydi.

Tepeden inince dosdoğru Chipenden'e yöneldik, attığımız her adımla birlikte kuzeydeki dağlar biraz daha yaklaşıyordu. Taşların üzerinden atlaya atlaya bir dereyi aşmıştık ki Alice ileride bir yeri işaret etti.

"Düşman askerleri!" diye bağırdı.

Uzakta, bir grup adam izlemekte olduğumuz patikanın üzerinde doğuya doğru ilerliyordu. İki düzine, hatta belki daha fazla sayıda askerin bellerindeki kılıçları ufukta artık iyice alçalmış olan güneşin ışığında parlıyordu.

Olduğumuz yerde durup bizi görmemiş olmalarını umarak nehrin kıyısında çömeldik. Köpeklere sessiz olup yere yatmalarını söyledim; hemen itaat ettiler.

Askerlerin üzerinde gri üniformalar, başlarındaysa daha önce hiç görmediğim dikey burun korumalı çelik miğferler

vardı. Alice haklıydı. Bu kalabalık bir düşman gözcü birli-
giydi. Ne yazık ki bizi anında gördüler. İçlerinden biri bu-
lduğumuz yeri işaret ederek emir verince ufak bir grup
asker diğerlerinden ayrılarak bize doğru koşmaya başladı.

Hayalet, 'Bu tarafa!' diye bağırarak beni fazla ağırlıktan
kurtarmak için çantasını kapıldığı gibi derenin yukarısına
doğru koşmaya başladı; Alice ve ben de köpeklerle birlikte
onun peşinden gittik.

Hemen önümüzde geniş bir orman vardı. Belki ormanın
içinde izimizi kaybettirebiliriz, diye düşündüm. Ama ağaç
sınırına ulaşıncı bütün ümidim yıkıldı. Burası yakın za-
manda budanmıştı: Etrafta ne fidan ne de çalılık... Sadece
aralarında düzenli mesafeler olan yetişkin ağaçlardan baş-
ka bir şey yoktu. Burası saklanmaya elverişli değildi.

Arkama baktım. Takipçilerimiz dağınık bir sıra halinde
etrafa yayılmışlardı. Çoğu pek fazla ilerlemiyordu, ancak
en öndeki askerlerden biri hızla yaklaşmaktaydı, bir yan-
dan da kılıcını tehditkâr bir şekilde havada savuruyordu.

Sonra bir anda Hayalet olduğu yerde durdu. Çantasını
ayaklarımın dibine attı. "İlerlemeye devam et evlat! Onun-
la ben ilgilenirim," diye emrettikten sonra askerle savaş-
mak üzere arkasına döndü.

Köpeklere beklemelerini söyleyip durdum, endişe için-
deydim. Ustamı bu şekilde bırakıp gidemezdim. Yerden
çantasını alıp asamı hazırladım. Gerekirse köpekleri de
alıp yardımına koşacaktım; ne de olsa bunlar korku nedir
bilmeyen iri ve acımasız kurt köpekleriydi.

Dönüp Alice'e baktım. O da durmuştu ve yüzünde tuhaf
bir ifadeyle bana bakıyordu. Sanki kendi kendine mırıldan-
mıyordu.

Esinti aniden durdu ve etrafı bıçak gibi keskin bir serinlik kapladı; çıt çıkmıyordu, sanki ormandaki tüm canlılar nefeslerini tutmuş, öylece bekliyorlardı. Ağaçların arasından sızan sis dört bir yandan üzerimize doğru gelmeye başladı. Tekrar Alice'e baktım. Havada bu denli ani bir değişiklik olabileceğine dair en ufak bir belirti olmamıştı. Bu normal değildi. Yoksa kara büyü mü? diye düşündüm. Köpekler yüzükoyun yatıp hafifçe inlediler. Bize yardım etmek için bile olsa Alice'in kara büyü kullanması ustasını sinirlendirirdi. Alice iki yıl boyunca cadılık eğitimi almıştı ve ustam onun her an Karanlık'a dönebileceğini düşünerek temkinli davranıyordu.

Hayalet çaprazlamasına tuttuğu esasını havaya kaldırarak savunma pozisyonu almıştı bile. Asker ona iyice yaklaşmış kılıcını savurdu. Yüreğim ağzıma gelmişti fakat korkmama gerek yoktu. Acı dolu bir çığlık duyuldu. Ama bu ses ustamdan değil, askerden geliyordu. Kılıç döne döne otların üzerine düşünce Hayalet askerin şakağına sertçe vurarak onu dizlerinin üzerine indirdi.

Artık sis etrafı iyice sarmıştı ve ustam kısa bir süreliğine de olsa gözden yitti. Sonra onun bize doğru koştuğunu duydum. Yanımıza gelince nehir boyunca hızla ilerlemeye devam ettik; attığımız her adımla sis yoğunlaşıyordu. Çok geçmeden orman ve nehri arkamızda bırakarak sık bir alıç çalılığı boyunca birkaç yüz metre ilerledik, ta ki Hayalet eliyle işaret ederek bizi durduruncaya dek. Köpeklerle birlikte bir çukura çömelip nefeslerimizi tutarak yaklaşan bir tehlike var mı diye etrafı dinledik. Önce kovalandığımızı dair en ufak bir ses yoktu, fakat sonra kuzey ve doğudan

gelen birtakım sesler duyduk. Hâlâ bizi arıyorlardı; havanın gitgide kararmasına ve geçen her dakikayla birlikte bizi bulma olasılıklarının azalıyor olmasına rağmen.

Ama sonra, tam güvende olduğumuzu düşünürken kuzeyden gelen sesler yaklaştı ve çok geçmeden ayak seslerinin iyice yakından gelmeye başladığını duyduk. Her an saklandığımız yeri bulabilirlerdi ve ustamla ben asalarımızı sımsıkı kavrayarak canımızı kurtarmak için savaşmaya hazırlandık.

Peşimizdeki askerler birkaç metre ötemizden geçtiler. Belli belirsiz üç silüet görüyorduk. Ama çukura iyice girdiğimiz için bizi görmediler. Ayak ve konuşma sesleri uzaklaşınca Hayalet başını salladı.

“Peşimizde kaç kişi var bilmiyorum,” diye fısıldadı, “ama görünüşe bakılırsa bizi bulmakta kararlılar. Geceyi burada geçirmemiz en iyisi.”

Böylelikle soğuk ve rahatsız bir gece geçirmek üzere içinde bulunduğumuz çukura yerleştik. Kesik kesik uyudum ve bu gibi durumlarda her zaman olduğu gibi ancak kalkma vakti yaklaşmışken derin bir uykuya dalabildim. Alice’in omuzlarımı sarsmasına uyandım.

Hızla doğrulup etrafa baktım. Güneş yükselmişti ve gökyüzünde hızla ilerleyen gri bulutları görebiliyordum. Çalılığın arasında tiz bir ıslık gibi esen rüzgâr cılız ve kel dalları eğip büküyordu. “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Alice gülümseyip başını aşağı yukarı salladı. “İki kilometre yakınımıza kadar kimse yok. Şu askerler bizi aramaktan vazgeçip gitmişler.”

Sonra yakından gelen bir ses duydum. Bir tür homurtu... Bu Hayalet’ti.

“Kâbus görüyor olmalı,” dedi Alice.

“Belki de onu uyandırsak iyi olur?” diye önerdim.

“Ona birkaç dakika izin ver. Bunu kendi başına atlatıp uyanması en iyisi olur.”

Ancak bağırsık ve homurtuları artmaya, bedeni de titremeye başladı; giderek daha telaşlı bir hal aldığını da görünce bir dakika bekleyip omuzlarından sarsarak uyandırdım.

“İyi misiniz Bay Gregory?” diye sordum. “Bir kâbus görüyor gibiydiniz.”

Bir an için etrafa vahşi bakışlar attı ve hatta bana bile bir yabancı, sanki bir düşmanmışım gibi baktı. “Evet, bir kâbus gördüm,” dedi en sonunda. “Kemikli Lizzie ile ilgili...”

Güçlü bir cadı olan Kemikli Lizzie, Alice’in gerçek annesiydi ve şu anda Hayalet’in Chipenden’deki bahçesinde bir çukura bağlanmış vaziyetteydi.

“Bir tahtta oturuyordu,” diye devam etti ustam, “Şeytan da sol eliyle onun elini tutmuş, hemen yanında duruyordu. Önce neresi olduğunu tanıyamadığım büyük bir holdeydiler. Zemin kanla kaplıydı. Tutsaklar idam edilmeden önce dehşet içinde bağıyorlardı; onların başlarını kesiyorlardı. Ama beni asıl rahatsız edip sinirlerimi geren şey şu bahsettiğim holdü.”

“Neredeydi?” diye sordum.

Hayalet başını iki yana salladı. “Kemikli Lizzie, Caster Kalesi’nin büyük holdüneydi. Eyalet’in başına geçmişti...”

“Bu sadece bir kâbustu,” dedim. “Lizzie bağlanmış durumda.”

“Olabilir,” dedi Hayalet. “Ama şimdiye kadar daha gerçekçi bir rüya gördüğümü anımsamıyorum...”

Temkinli bir şekilde Chipenden'e doğru yola koyulduk. Hayalet bir gece önce aniden ortaya çıkıveren sisle ilgili hiçbir şey söylemedi. Ne de olsa mevsim buna uygundu ve o esnada askerle savaşmaya odaklanmış durumdaydı. Ama ben bunu Alice'in yaptığına emindim. Tabii bu konuda konuşabilecek en son kişi benim. Ne de olsa Karanlık beni de kendine çekmişti.

Kadim Tanrılardan Ordeen'i alt ettiğimiz Yunanistan'dan döneli çok olmamıştı. Bu mücadele bize pahalıya mal olmuştu. Zafer kazanabilmemiz için annem ve Caster'ın kuzeyinde çalışan hayalet Bill Arkwright ölmüştü. Köpekleri o yüzden bizimleydi.

Ben de korkunç bir bedel ödemiştim. Bu zafer uğruna ruhumu Şeytan'a satmıştım.

Şeytan'ın beni Karanlık'a sürüklemesine engel olan tek şey, bana Alice'in verdiği ve cebimde taşıdığım kan kabıydı. Onu yanımda taşıdığım sürece Şeytan bana yaklaşamazdı. Kan kabının korumasından faydalanmak için Alice'in de yanımdan ayrılmaması gerekiyordu; yoksa Şeytan onu öldürerek bana yardım ettiği için intikam alabilirdi. Tabii ki Hayalet bunu biliyordu. Bu yaptığımı anlatırsam çıraklığım anında sona ererdi.

Chipenden'e doğru tepeyi tırmanırken ustam gitgide daha tedirgin oldu. Gerçekleştiğini düşündüğümüz yıkıma dair yol boyunca birtakım izlere rastladık: Yanıp kül olmuş ve çoğu terk edilmiş evler, hatta birinin yakınındaki çukurda bir ceset gördük.

"Bu kadar içeriye girmiş olabileceklerini sanmıyordum. Bizi neyin beklediğini düşünmek dahi istemiyorum evlat," dedi suratını asarak.

Normalde Chipenden köyünden geçmeyi istemezdi. Çoğu kimse bir hayaletin yakınında olmaktan hoşlanmazdı ve o da yerel halkın isteklerine saygı gösteriyordu. Ama evlerin gri çatıları uzakta belirdikçe bir şeylerin yolunda olmadığını anlamamız için tek bir bakış atmamız bile yeterli oldu.

Düşman askerlerinin buradan geçtiği belliydi. Çatıların çoğu kötü hasar görmüştü, yanmış kirişleri görünüyordu. Yaklaştıkça durumun vahameti de ortaya çıktı. Evlerin neredeyse üçte biri tamamen yanmıştı, bir zamanlar köy halkının yaşadığı evler artık kararmış dört duvardan ibaretti. Yanıp kül olmamış evlerinse pencereleri kırılmış, kapıları menteşelerinden çıkmıştı ve içerisinin yağmalandığı barizdi.

Köy tamamen terk edilmiş gibiydi, fakat tam o esnada bir gürültü duyduk. Birisi çekiçle bir şey çakıyordu. Hayalet vakit kaybetmeden sesin geldiği yere doğru ilerledi. Dükkânların bulunduğu ana caddeye yaklaşıyorduk. Her ikisi de yağmalanmış olan manav ve fırını geçerek sesin kaynağı olduğunu düşündüğümüz kasaba yöneldik.

Kasap hâlâ oradaydı, kızıl sakalı sabah güneşinde parlıyordu ama düşündüğümüz gibi tamirat yapmıyordu; bir tabutu kapatıyordu. Hemen yanında kapatılarak gömmeye hazırlanmış üç tabut daha duruyordu. İçlerinden biri ufaktı, muhtemelen bir çocuk tabutuydu. Biz bahçeye girerken kasap da ayağa kalkıp yanımıza gelerek Hayalet'in elini sıkıttı. Köy halkı arasında ustamın gerçek anlamda iletişim kurabildiği tek kişi oydu; hayalet işleri dışında başka konular hakkında konuşabildiği tek insan.